

Postanowienie z dnia 21 czerwca 2001 r., IV CZ 58/01

Ustalenie treści doręzonego stronie przez sąd zarządzenia może być oparte na domniemaniu faktycznym.

Sędzia SN Stanisław Dąbrowski (przewodniczący), Sędzia SN Henryk Pietrkowski (sprawozdawca), Sędzia SA Jan Kremer

Sąd Najwyższy w sprawie z powództwa Anny Ż. przeciwko Gminie Miasta E., Zarządowi Budynków Komunalnych w E. o nakazanie, po rozpoznaniu w Izbie Cywilnej na posiedzeniu niejawnym w dniu 21 czerwca 2001 r., zażalenia powódki na postanowienie Sądu Okręgowego w Elblągu z dnia 31 stycznia 2001 r. oddalił zażalenie.

Uzasadnienie

Sąd Okręgowy w Elblągu postanowieniem z dnia 31 stycznia 2001 r. w sprawie, w której powódka żądała zobowiązania pozwanej Gminy do złożenia oświadczenia woli o oddanie gruntu w wieczyste użytkowanie oraz przeniesienie własności garażu, odrzucił kasację powódki, stwierdzając, że jej pełnomocnik nie wykonał doręzonego mu w dniu 12 stycznia 2001 r. zarządzenia w części wzywającej do wskazania wartości przedmiotu zaskarżenia. Zarządzenie to zawierało także wezwanie do złożenia oświadczenia o stanie rodzinnym, majątku i dochodach powódki.

W złożonym na to postanowienie zażaleniu, zawierającym wniosek o jego uchylenie, pełnomocnik powódki – podkreślając, że w rozpoznawanej sprawie „wartość przedmiotu sporu była zawsze jednoznaczna i wynosiła 1200 zł” – podniósł, że „nigdy nie był wzywany do wskazania wartości przedmiotu sporu, natomiast był wezwany do złożenia oświadczenia o stanie rodzinnym i majątkowym powódki”.

Zażalenie przedstawione zostało z dołączoną do akt sprawy odpowiedzią pełnomocnika powódki na zarządzenie sądu, w której informuje, że nie dysponuje oryginałem wezwania sądowego, doręzonego w dniu 12 stycznia 2001 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest nieuzasadnione. Ustalenie Sądu Okręgowego, że pełnomocnikowi powódki doręczone zostało w dniu 12 stycznia 2001 r. zarządzenie obejmujące swą treścią nie tylko wezwanie do złożenia oświadczenia o stanie rodzinnym, dochodach i majątku powódki, ale także wezwanie do wskazania wartości przedmiotu zaskarżenia, oparte jest na domniemaniu faktycznym (art. 231 k.p.c.). Ustalenie dotyczące treści doręzonego stronie zarządzenia sądowego może być oparte na takim domniemaniu. Wprawdzie Sąd Okręgowy dokonując tego ustalenia, nie odwołał się do art. 231 k.p.c., ale nie może budzić wątpliwości, że wniosek prowadzący do przyjętego przez ten Sąd ustalenia – kwestionowanego w zażaleniu – wyciągnięty został na podstawie innych ustalonych faktów. Są nimi treść zarządzenia, adnotacja sekretarza sądowego o jego wykonaniu oraz fakt otrzymania przez pełnomocnika powódki korespondencji sądowej, która – wedle urzędowej adnotacji w aktach sprawy – powinna zawierać pełną treść zarządzenia.

Ciężar obalenia faktu wynikającego z domniemania faktycznego spoczywa na osobie, która twierdzi, że fakt taki nie zaistniał. Pełnomocnik powódki wyjaśnił, że nie dysponuje doręczonym mu zarządzeniem, nie zaofiarował żadnych dowodów ani nie powołał się na fakty, w świetle których domniemanie mogłoby zostać obalone.

Dokonywanie ustaleń w drodze domniemania faktycznego jest w istocie oparte na swobodnym wnioskowaniu, które powinno odpowiadać zasadom logicznego rozumowania oraz doświadczenia życiowego. Skarżący nie wykazał, aby rozumowanie Sądu Okręgowego przy konstruowaniu domniemania faktycznego było nielogiczne, nie przytoczył także argumentacji, która by podważała prawidłowość dokonanych ustaleń i ich powiązanie z pozostałymi okolicznościami w całość zgodną z doświadczeniem życiowym. (...)

Z przytoczonych względów należało zażalenie oddalić (art. 385 w związku z art. 397 § 2 i art. 393¹⁹ k.p.c.).